

perje je bilo po vsem suho, deloma pa je od-palo: grozdje je bilo brez barve in trdo — da bi bilo treba kija, kajti preša bi ne zadostovala. Ta bolezen pokazala se je le leta 1878 v Evropi, pri nas pa še le zadnji dve leti. Gli-vica prezimi v podobi tako imenovanih „Oos-por“ in se na ta način od leta, do leta znova pokaže. Sila, s kojo se pa ta bolezen širi, je edino odvisna od poletnega vremena. Toplo in poleg mokrotno vreme, kakor je bilo letos me-seca junija in julija, ji zelo ugaja. Ta bolezen se vé, da strašno slabo trti upliva in strokovnjaki pravijo, da ako se pet let tje po vrsti pokaže, da trs popolnoma vsahne. Ako se pridruži pa tej glivici še trtna uš, potem se trta v par letih posuši.

Strokovnjaki so se trudili in trudili, da bi vendar znašli vspešna sredstva tem trtnim sovražnikom. „Poleg trtne uši vspešno vinorejo gojiti je le mogoče s kulturo amerikske trte; strupene rose nas pa le obvaruje škropljenje precej v pomladi naših trt z vodo, kojo se pri-meša bakreni vitrijol in apnena voda!“

Ali kaj pomagajo slepcu očali, ker tudi s temi ne vidi in tako je tudi semtertje z našim vinorejcem. Sredstva so mu znana ali noče jih porabiti!

Sveta dolžnost je pa vseh stanov, da po-magajo ubogemu ratarju iz te stiske, kajti je tesno materijalni blagor le-tega z vsemi sloji človeške družbe.

Sveta dolžnost je visoki vladi, da usta-novi brž ko mogoče po vseh okuženih pokra-jinah državne trtnice, da se ljudstvo tu prak-tično v potrebnem delu podučuje in da se doma pridelava potrební materijal. Praktično se morajo viničarji poučevati, kako je jim postopati, da se obvarujejo strupene rose.

Ubogi narod v veliki si zadregi in skrajni čas je, da se ti da zaželená pomoč, kajti tudi v izseljenji ti ni rešitve, ker ti ni rešitve, ker druge, posebno pa južne dežele boré se s tisto tužno osodo! —olč.

Dopisi.

Iz spodnje Malonedeljske okolice. (Spre-membe. Napredovanje. Letina.) V prvih tednih jeseni se godé v naših kmečkih druž-inah velike, v časi sila imenitne spremembe. Iz marsikateré se preseli namreč v teh dneh ali fantič ali pa tudi mladenič v mesto, da začne tam novo življenje, fantič v šolo, mladenič v kosarno, ali kakor mi pravimo, služít cesarja. Nju nobeden še ne pozna doslej mesta veliko, še manj pa poznata življenje, katero se jima odpira. To jima nudi svoje slasti, pa zapleta ju tudi v svoje nevarnosti. Tak, kakor je pri-šel z doma v mesto, ne vrne se nobeden več v svojo družino. Zdrava na telesu, zdrava na

duhu, krščanska Slovenca, poln žep šmarnih dvajsetíc pa tudi polno glavo lepih naukov, tako gresta z doma ali pa se potlej vrnetá, če že ne bolja, vsaj taka še kedaj k ljubim sta-rišem? Skušnja kaže, da se zgodi to primeroma redko; po gostem jima vzame mesto zdravje telesa, še večkrat pa zdravje duše. Akoravno se sedaj odhajajoča mladež v mestu privadi tu-jega jezika, vendar upamo in se nadjamo, da se s tem nikoli noče bahati, ampak vselej zve-sta ostati kot vrli sinovi naše majke Slave! Vse hvale vredno je, da naša mladina že nekaj časa sem kaj vrlo napreduje. Bere pridno slov. časopise iz tukajšnjega leposlovnega bralnega društva. O pobojih in pretepih se le redko ke-daj sliši. Pozabiti ne smemo tudi blagih mož, koji v naši sredini neutrudljivo in uspešno de-lujejo za ves blagor in miloto jezika sloven-skega, ter tako rekoč polagajo temeljni kamen narodnej omiki. Žali Bog, da se nahajajo taki ljudje, ki so se bili na tujem duha nemškuta-rije navlekli, ter so potlej doma iz neumne ba-harije svoj materni jezik zaničevali. V tem, kakor pravimo, je sedaj že veliko bolje, ali se nahaja vendar-le še tu in tam kaka puhla glava, ki meni, da je kaj več od svojih rojakov za to, ker lomi za silo kak tuj jezik. Tako revše ne pomisli, da mu zato ne rodi zemlja le betve več in se mu davek ne zniža le za vinar ne, ako zmerja jezik svojih starišev ali pomaga zatirati svoje rojake, tlačet jih v tuje škornje. Letina se je pri nas po srednjem obnesla. Ozi-mina, rž in pšenica ste vsled na spomlad dolgo trajajočega snega močno izprideni. Pomladnji sadeži, koruza, krompir, ječmen, proso in oves so obrodili po srednjem. Posebno pa je ajda dobro obetala obilnega pridelka, pa v prvih dnevih t. m. nam jo je nenavadno močen jug skorej do cela omlatil. Sena je bilo zastran pomanjkanja dežja prav malo, a obilnejši pri-delek je bil otave, ali njo je po odlašani koš-nje večina posestnikov prav blatno pospravila. Sadja ravno pri nas letos ni na izobilje, pač pa v gornjem delu župnije bodo nekateri po-sestniki potegnili za-nj lepo svoto denarja. Vin-ska trta obeta ne ravno veliko, pa še to za-stran deževja ne bode veliko boljše od lan-skega. Vreme je bilo zadnje dni jako neugodno, vsled česar so se kmetje z delom močno zakasnili, vendar pa, kakor je navada, slov. kmetič rad upa, da nam ljubi Bog da zopet ugodnega vre-mena. Pustimo tedaj gospodariti božje predvid-nosti, ki z eno roko jemlje, z dvema pa daje. Živički.

Iz Juršinec pri sv. Lovrencu v sl. gor. (Vinskim kupcem.) Ker bomo letoš pri nas vsled zadnje hude zime, peronospore in vremen-skih nezgod zopet imeli slabo vinsko leto, bi more biti gospode, ki potrebujejo izbornó vin-sko kapljo, ali za-se ali za trgovino, zanimalo

štirideset let za vse avstrijske narode, posebej pa še za slovenski narod, ter h koncu svojega govora zakliče Njih veličanstvu presv. cesarju trikrat živio, topiči so se v tem na bližnjem hribu oglasili ter gromoviti živio še povekšali, godba pa je zasvirala cesarsko himno. S tem pričela se je slavnost, navdušeni govori in iskrene napitnice vršile so se ena za drugo, vmes pa je pevski zbor nas prav izborno kratkočasil s svojim ubranim petjem. Tako nam je hitro potekel čas in prišla je hladna noč s svojo temno odejo, na bližnjem hribu začele so rakete švigati v zračno višavo, pod hribom blizu slavnosti prižgal se je umetaljni ogenj ter v raznih barvah čarobno razsvetljeval nočno tmino. — Bilo je že pozno v noč, ko smo se spomnili, da je že čas za odhod. Segli smo si še edenkrat v bratovsko roko ter se podali proti domu z željo, naj bi milostljivi Bog našemu milemu vladarju dal še živeti mnogo let do skrajne meje človeškega življenja. D.

Iz podnožja slov. Pohorja. (Občni zbor.) [Konec.] Večina je uže mislila, da je Vuhreško podružnico zadušila nemčurska sapa. Toda nenkrat je ona na novič oživila z novim odborom dne 23. septembra. Ta dan zbralo se je v g. Pahernik-ovi hiši v precejšnjem številu gostov iz obližja, posebno pa iz trde v slovenščini, kakor „Kapa“, stoječe Ribnice. Praznovala je podružnica tukajšnja 40-letnico Njih veličanstva Franca Jožefa I. V jedrni in zanimljivi besedi povedal nam je preč. g. dekan Jazbee najvažnejše dogodke iz vladarstva cesarjevega. Povzdignil je posebno njegovo dobrotnost, radodarnost za cerkve in šole, za razna društva itd. Postavil nam je Njih veličanstvo našega cesarja za vzgled delavnosti in tudi pravega kristjana. Zakaj naš cesar ni, kakor novošegni nazovi-olikanci, malomaren ali bolje „nič maren“ za krščanske zapovedi in dolžnosti, marveč kjer koli je, bodi si doma ali na potovanji, povsod gre o praznikih in nedeljah k sv. maši. Tudi sv. spovedi se ne izogiblje. Posnemajmo ga, vrli Slovenci, saj smo mu bili zmirom verni in vdani, kakor pesnik Jovan Vesel-Koseski poje: „Hrib in hrast se omaja, — Slovincu zvestoba ne gane!“ Po trikratnem „živeli“ presv. cesarju Francu Jožefu I. nagovoril je goste župnik Remšniški, steber Slovencev v tem okraji, gosp. J. Ž. Razložil nam je znamenitost „družbe sv. Cirila in Metoda“ za nas Slovence, posebno tukajšnje in nevarnost, katera nam preti od „pruskega šulvereina“. Ta ima povsod vže tukaj „svoje kremplje“ zravno pri šolah in drugih društvi, katera bi mu naj pomagala v ponemčevanju slovenskega naroda. Povedal nam je tudi način, kako naj delujemo za to družbo. Opisal je žalostno stanje šolsko za tukajšnje Slovence ter povedal namen, zakaj vplačujemo vsi, kateri se damo vpisati v to

družbo. Celi svoj govor vedel je gospod govornik s prav umestnimi recili prav dobro zabeleži. Po trikratnem „slava“ na „družbo sv. Cirila in Metoda“, vpisali so se v družbo neki novi udje. Izbral se je novi odbor enoglasno. Izrekla se je zahvala prejšnjemu, posebno velikemu dobrotniku in bivšemu predsedniku J. Paherniku mlaj. On je preobložen z drugimi raznimi opravili ter je odložil predsedništvo. Ko so se še neki udje o tem in onem pomenili in izrazili željo v kratkem se spet sniti, razšli so se veseli brez „plesa do belega dne!“ in ž njimi tudi Zadrebčan.

Iz Ptujca. Nekdaj vsegamogočnemu in za tega voljo jako prevzetnemu dr. Straffelli prodali so Leskošekovi dediči 12. t. m. veliki del posestev vsled eksekucije. Ker so mu grajščine in posestva na Hrvatskem že pred prodali, ostalo pa še pride 24. t. m. na boben, bode kmalo rešen vseh skrbij. Ker ima ta gospod odzdaj več časa kakor ga je imel svoje dni, lahko bi ga Ptujčani spet si naredili za župana in ravnatelja pri hranilnici. Ali ga zdaj ne marajo? Kje so prijatelji v sili in stiski?

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Včeraj, dne 24. oktobra so se drž. poslanci sešli na novo, jesensko zborovanje. Dela jim ne manjka, naj glasneje bodo pač. kakor po navadi, razprave o drž. proračunu za prihodnje leto in mogoče, da tudi v razpravi o ponovljenji vojaške postave. Nemški liberalni poslanci upajo, da spravijo v tem grofa Taaffe in z njim sedanje večino v drž. zboru na tla ter da splezejo njih veljaki na minister-ske stole. Mogoče je vse. — Na poti iz Rima je prišel zadnjo nedeljo pruski princ Henrik, brat cesarja Viljema, na Dnnaj ter je bil, kakor poprej nemški cesar, gost presvitlega cesarja. Imel je tu par lepih dni, potem pa se je vrnil domov, v Darmstadt. — Naši nemški sosede, Gornji Štajarci, so imeli v tem meseci na večih krajih zborovanja in so jim njih konservativni poslanci na drobno razkazovali, česa da so ali pa jim še želé dobiti prej v dež. in sedaj v drž. zboru. Če sodimo po govorih princa Liechtensteina in drugih poslancev, ni misli, da odstopijo od verske šole, liberalci bi to se ve, da najrajši videli. — V Celovci ima dne 14. novembra tamošnja podružnica sv. Cirila in Metoda cesarjevo slavnost in družba sv. Mohorja odkrije prav isti den spomenik na grobu msgr. Andreja Einspielerja. — Za Koroško nastavi se za naprej 5 novih avskultantov na c. kr. okr. sodnijah, njim bode znanje slov. jezika potreba. No nekaj je to in čudno, da še pride le sedaj v dotičnih krogih izpoznanje, da sodnik ne velja, če ne zna jezika, ki ga govori ljudstvo, s katerim ima opravka. — Kranjski dež. zbor še je le